

ACHTHONDERD DRUIVEN

Laura Dave

Achthonderd druiven

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Eight Hundred Grapes*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Simon & Schuster, New York 2015
© Laura Dave, 2015
© Vertaling uit het Engels: Sabine Mutsaers, 2016
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016
Omslagontwerp: Annemarie van Pruysen, Amsterdam
© Omslagbeeld: Jennifer Heuer / Simon & Schuster Inc.
Foto auteur: © Allen Murabayashi
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4923 8
ISBN 978 90 443 4924 5 (e-book)
NUR 302

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

J.

Zonder jou was dit boek er waarschijnlijk niet geweest...

Er zou in ieder geval niet zulke fantastische wijn zijn

Voor het maken van één fles wijn zijn ongeveer achthonderd
druiven nodig.
Als dat geen argument is om de fles helemaal leeg te drinken, wat
dan wel?
– *Anoniem*

DEEL I
De druiven

Sebastopol, Californië. Een halfjaar geleden.

Mijn vader heeft een prachtig verhaal over de dag waarop hij mijn moeder ontmoette, een verhaal waarvan hij nooit genoeg krijgt het te vertellen. Het was op een ochtend in december; het sneeuwde en mijn vader stapte haastig in de gele VW Kever van zijn collega die geparkeerd stond voor Lincoln Center. Hij had twee bekers koffie in zijn handen en een dik pak kranten onder de arm. (Zijn eerste wijn, Block 14, tevens de enige van zijn allereerste oogstjaar, werd vernoemd in een klein artikeltje in de *Wall Street Journal*.) Door de opwinding vanwege het stukje in de krant en door de gloeiend hete koffie zag Bradley Ford niet dat er twee gele kevers geparkeerd stonden voor Lincoln Center. Hij zag niet dat de bestuurder, ineengedoken tegen de kou, niet zijn Oostkust-vertegenwoordiger was, maar zijn toekomstige vrouw Jenny.

Mijn vader was in de verkeerde auto gestapt, en daar trof hij de mooiste vrouw aan die hij ooit had gezien. Ze droeg blauwe wanten en een bijpassende baret, waar haar lange blonde krullen onderuit piepten. Haar cello nam de hele achterbank in beslag.

Volgens de overlevering – die ik bijna geloof, mijn ouders kenkende – begon mijn moeder niet te gillen. Ze vroeg niet wie mijn vader was of wat hij in haar auto te zoeken had. Ze schonk hem alleen maar haar magische glimlach en zei: ‘Ben je daar eindelijk.’

Toen stak ze haar hand uit om de beker koffie aan te nemen die hij had meegebracht.

Synchronisatie, zou mijn vader zeggen. Dat was voor zijn doen een heel groot woord: twee of meer gebeurtenissen die zo op elkaar

afgestemd zijn dat ze tegelijkertijd optreden. Een dirigent die erin slaagt zijn orkest de maat te laten houden. Het haast onmogelijke samenspel van lichtreflectie en belichtingstijd dat een perfecte foto oplevert. Twee gele kevers die op hetzelfde moment geparkeerd staan voor Lincoln Center, met in één daarvan de liefde van je leven.

Dat is wat anders dan het lot, voegt mijn vader er altijd aan toe. Je mag het niet verwarren met het lot, want dat suggereert dat er geen tussenkomst van mensen zou zijn. Synchronisatie draait juist om die tussenkomst. Het gaat erom dat ieder geheel zo draait dat de verschillende onderdelen van het systeem bijna volledig zijn, maar net niet helemaal.

Voor mijn vader was dat de basis waarop hij zijn werk benaderde, eerst als wetenschapper, daarna als wijnmaker. Hij was een van de eerste biologische wijnmakers in Amerika, zeker op zijn eigen specifieke terrein. Hij keek niet alleen naar de druiven zelf, maar – zoals hij graag benadrukte – ook naar de ecologische, sociale en economische systemen die op elkaar afgestemd moesten worden om die druiven goed te kunnen verbouwen. Iedere andere aanpak getuigde van luiheid, aldus mijn vader.

Persoonlijk zag ik niet in wat voor rol synchronisatie in mijn eigen leven zou moeten spelen. Totdat mijn leven, een en al heerlijke onwetendheid en halsstarrig optimisme, erdoor overhoop werd gegooid op een manier die ik niet kon negeren, behalve misschien door op de vlucht te slaan.

Dus dat deed ik op die noodlottige vrijdag. Ik sloeg op de vlucht.

Met niets anders dan de kleding aan mijn lijf en een haastig ingepakte koffer reed ik vanuit het zonnige Zuid-Californië, waar ik al veertien jaar woonde, naar het stadje in Noord-Californië dat grenst aan de Russian River Valley, de plek waar ik mijn leven vóór die veertien jaar had doorgebracht.

Na negen uur, vijf korte stops en twee milkshake-achtige ijskoffies (één vanille, één aardbei) en een rol Rolo kwam ik aan in Sonoma County. Ik had opgelucht moeten zijn, maar op het moment

dat ik langs het vertrouwde plaatsnaambord van Sebastopol reed, waarachter de grillige heuvels nog net zichtbaar waren, ving ik in de achteruitkijkspiegel een glimp van mezelf op. Mijn opgestoken haar hing in pieken langs mijn gezicht, mijn ogen stonden totaal verwilderd en ik kon het gevoel niet van me afzetten dat ik op het punt stond een nieuw soort hel te betreden.

Dus keerde ik de auto en begon aan de negen uur durende terugrit naar Los Angeles.

Maar het was al laat, ik had niets gegeten (behalve de Rolo's), het stortregende en ik was zo moe dat ik niet helder kon denken. Dus nam ik de afslag vanaf Highway 12 naar het centrum van Santa Rosa; ik wist al waar ik naar op weg was voordat ik het aan mezelf wilde toegeven.

The Brothers' Tavern was een begrip in Sonoma County. De oorspronkelijke uitbaters, twee broers, hadden achtenzeventig jaar geleden de deuren geopend met de gedachte er een zaak van te maken die tot laat open bleef en waar het beste bier van de streek werd geschonken. De volgende eigenaren hadden die lijn vastgehouden en de bar & grill naar een hoger plan getild door ter plaatse bier te brouwen, dat een aantal prijzen had gewonnen en klanten trok uit de hele staat.

De huidige eigenaren van The Brothers' Tavern waren mijn broers. Finn en Bobby Ford. En zodra ze me zagen, zouden we de poppen aan het dansen hebben. Ze zouden het aan mijn gezicht zien. Wat ik doorstaan had.

Maar toen ik naar de bar liep, stond daar alleen Finn. Bobby was nergens te bekennen, dat was het eerste wat me in verwarring bracht want Bobby was er altijd in het weekend.

Het tweede was het feit dat mijn vader niet met een drankje voor zijn neus op zijn kruk aan het einde van de bar zat.

Mijn vader kwam hier iedere vrijdag. De enige manier om het weekend te beginnen, zei hij vaak, was een borrel drinken met zijn zoons. De teleurstelling sloeg me om het hart, en ik besepte dat dit

ondanks alle verwickelingen de ware reden was van mijn komst: dat mijn vader een borrel kon drinken met zijn dochter, of alle hoop nou was vervlogen of niet.

Maar alleen Finn stond achter de bar, en hij keek me aan alsof hij me niet herkende. En heel even vroeg ik me af of dat inderdaad het geval was. Mijn opgestoken haar hing half los, mijn glimlach was geforceerd en onecht. En het was al laat. Misschien zag ik eruit als een willekeurige laatkomer die vlak voor sluitingstijd nog drank probeerde te scoren.

Ik moet Finn nageven dat hij niets liet merken. Hij kwam naar me toe zonder zich iets aan te trekken van de andere klanten, die me aanstaarden terwijl ik aan de bar ging zitten. Op de kruk het dichtst bij de haard. Mijn vaders plek.

Ik negeerde hun zogenaamd terloopse blikken, en Finn keek zo streng terug dat ze vanzelf ophielden met hun gestaar. Dat was typisch Finn, altijd de grote broer. Hij stond al klaar om me te beschermen voordat hij wist waar ik tegen beschermd zou moeten worden.

Hij lachte breed naar me. ‘Wat doe jij hier nou?’

‘Ik ging een eindje rijden.’

‘Een eindje van negen uur?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik was er niet bij met mijn gedachten.’

‘Dat blijkt wel.’ Hij zweeg even. ‘Geen boete voor te hard rijden?’

‘Nee, Finn.’ Ik wist dat Finn me een waardeloze chauffeur vond. Zo iemand die zonder benzine komt te staan op het moment dat ze een bekeuring krijgt wegens te hard rijden. Een reputatie waar je maar moeilijk vanaf komt. Terwijl het me toch maar één keer is overkomen.

‘Dat is in ieder geval goed om te horen,’ zei Finn oprecht.

Toen knikte hij, zijn blik strak op mij gericht, terwijl hij voor zichzelf probeerde vast te stellen hoe ver hij kon doorvragen.

Finn was mijn leuke broer. Ze waren allebei oké, maar in mijn

ogen was Finn de goeierd, ook al dachten anderen daar misschien anders over. Bobby was op het eerste gezicht indrukwekkender: aanvoerder van het footballteam op de middelbare school, plaatselijke held en succesvol investeerder met een rijk gevuld leven in San Francisco. Een mooi herenhuis, mooie auto's, een mooi gezin. Hij was vijf minuten jonger dan Finn, maar in alle andere opzichten leek hij hem voorbij te streven.

Bobby had de bar gekocht als hobby en om Finn iets omhanden te geven. Finn was niet zo'n harde werker. Hij was mede-eigenaar van de bar zodat hij gratis kon drinken en kon blijven fotograferen. Finn was een uitstekend fotograaf, maar hij leek alleen opdrachten aan te nemen – bruiloften en familieportretten – wanneer hij daar zin in had. In dat opzicht leek hij wel een beetje op mijn vader, die vasthield aan een strikte gedragscode die alleen hijzelf begreep.

'Is pa al weg?'

'Hij is vanavond niet geweest,' zei Finn schouderophalend, alsof hij wilde zeggen: Ik weet het ook niet. 'We kunnen hem bellen. Als hij hoort dat jij er bent, komt hij wel.'

Ik schudde mijn hoofd, mijn ogen neergeslagen om Finns blik te ontwijken. Hij leek zo veel op mijn vader. Ze hadden dezelfde donkere ogen en hetzelfde dikke, donkere haar. Knappe mannen met een typisch Amerikaans uiterlijk. Het enige zichtbare verschil was dat Finn zijn haardos het liefst verborg onder een achterstevoren gedragen honkbalpet. Meestal een van de Chargers.

Dat maakte het lastig om hem te vertellen wat er aan de hand was zonder dat ik het gevoel zou krijgen tegelijkertijd mijn vader teleur te stellen.

Finn schraapte zijn keel. 'Dus ze weten niet dat je er bent? Pa en ma?'

'Nee, en ik zou het op prijs stellen als je je mond hield over, eh... de omstandigheden. Mijn komst was duidelijk niet gepland.'

'Duidelijk niet, nee.'

Hij zweeg even, alsof hij nog iets wilde zeggen maar zich bedacht.

‘Ze zullen blij zijn je te zien,’ zei hij toen. ‘Blij dat je gekomen bent. Wat de reden ook mag zijn. We hadden geen van allen verwacht dat je naar huis zou komen voor de oogst.’

De druivenoogst, de belangrijkste vijf weken van het jaar voor mijn vader. Ik was ongepland naar huis gekomen, uitgerekend in het weekend dat voor hem heilig was: het laatste weekend van de oogst. Ik kwam er ieder jaar voor terug. Wij allemaal. We logeerden in het ouderlijk huis, mijn broers in hun oude kamer en ik in de mijne. Onze echtgenoten, partners en kinderen vulden de rest van het huis. En allemaal hielpen we mijn vader bij het leegplukken van de laatste ranken, en samen proefden we de eerste slokjes wijn. We bleven tot na het oogstfeest.

Maar dit jaar had het anders moeten gaan. Om uiteenlopende redenen zou ik er dit jaar eigenlijk niet bij zijn.

Finn, die beseftte dat hij er niet over had moeten beginnen, schuifde van de ene voet op de andere. ‘Wat wil je drinken?’ vroeg hij.

Ik wees naar de volle bar achter hem. De bourbon, de scotch en de whisky leken kerstcadeautjes.

Finn glimlachte. Hij zette een glas bourbon voor me neer, en daarnaast een glas rode wijn. ‘Wat je denkt te willen,’ zei hij, wijzend naar het eerste glas, ‘én dat waarvan je wél meer dan twee slokken gaat nemen.’

‘Dank je wel,’ zei ik.

‘Graag gedaan.’

Ik nam een slokje van de bourbon, om vrijwel onmiddellijk over te gaan op de wijn.

Finn zette de fles op tafel, zodat ik kon zien wat hij had ingeschonken. Het was een donkere, tanninerijke pinot noir van wijngaard The Last Straw. De B-Minor uit 2003. Mijn favoriet van alle wijnen die mijn vader maakte; tevens Bobby’s eerste keuze. Dat was één ding dat we gemeen hadden.

‘Wat een goede fles,’ zei ik. ‘Eigenlijk zou je de rest voor Bobby moeten bewaren.’

Finn knikte zuinigjes. Er was iets wat hij niet hardop wilde zeggen.

Toen verdween de spanning net zo snel als die was komen opzetten. ‘Heb je honger?’ vroeg Finn. ‘Ik kan wel iets voor je klaar maken.’

‘Is de keuken nog open dan?’

Finn leunde tegen het aanrecht. ‘Voor jou wel.’

Dat was het aardigste wat hij had kunnen zeggen, en ik schonk hem een glimlach om mijn waardering te laten blijken. Toen liep hij naar de keuken, en hij nam onderweg een slok van zijn bourbon.

Ik ging wat rechter zitten op de barkruk, me ineens sterk bewust van de blikken die op me gericht waren nu Finn wegliep.

Hij kwam nog even terug. ‘Hé, Georgia...’ zei hij.

‘Ja?’

‘Je weet toch dat je je bruidsjurk nog aanhebt, hè?’

Ik keek omlaag naar de wolk van kant, vies geworden door de rit van achthonderd kilometer en het hollen over het parkeerterrein van De Brothers’ Tavern. En van iets wat helaas veel op een verdwaalde Rolo leek.

Ik raakte de zachte rok aan. ‘Ja,’ zei ik.

Hij knikte en liep weer naar de keuken. ‘Dan is het goed,’ zei hij. ‘Tosti kaas komt eraan.’

The Last Straw

Synchronisatie. Systemen waarvan alle onderdelen gelijktijdig werken worden synchroon genoemd. In de pas. Het is de onderlinge relatie tussen zaken die normaal gesproken misschien niet los van elkaar zouden bestaan.

In de natuurkunde heet het gelijktijdigheid. In de muziek: ritme. In je leven: een fiasco.

Het was na middernacht toen ik de oprit van mijn ouders op reed, aangeschoten en doodop. Ik had er spijt van dat ik het aanbod van Finn om bij hem in Healdsburg te blijven pitten niet had aangenomen, dan had ik mijn ouders pas morgen onder ogen hoeven te komen. In gepastere kleding. Maar na deze zware dag wilde ik in het eenpersoonsbedje uit mijn jeugd slapen, onder de flanellen lakens en de hartvormige kussentjes.

Toen ik links afsloeg en hun oprit op reed, kwam ik langs het houten bordje waarin met de hand THE LAST STRAW, SINDS 1979 was gegraveerd. De wijngaard strekte zich in het donker aan weerskanten van me uit, ruim acht hectare wijnstokken links en rechts van de auto, boordevol vlezige druiven en daaronder wilde bloemen, met op de achtergrond tegen de heuvel het mooie gele houten huis van mijn ouders.

Het was een heerlijk huis, het had iets geruststellends, met die grote luiken, bloembakken op de vensterbanken en een knalrode deur. Aan de achterkant had het over de hele breedte erkerramen, die uitkeken over de oorspronkelijke wijngaard van vier hectare. En op de wijnmakerscottage, een huisje met twee slaapkamers achter

op het terrein, waar mijn vader dagelijks zijn werk deed.

Ik zette de motor af en staaarde door het autoraam naar het huis van mijn ouders. Alle kamers behalve hun slaapkamer waren donker. Het baarde me zorgen dat ze nog wakker waren, maar hoogstwaarschijnlijk was het alleen mijn moeder, die in bed lag te lezen. Ze zou me niet horen binnenkomen, omdat ze er niet op gespitst was.

Ik stapte uit en liep naar de voordeur, waar ik de reservesleutel uit de bloempot viste en mezelf binnenliet. Als ze wakker zouden worden, als ze me zouden horen, dan was dit het moment. De rode deur piepte bij het opengaan. Dat was een harde les die alle kinderen Ford hadden geleerd, de eerste keer dat ze na het uitgaan te laat thuiskwamen en naar binnen probeerden te sluipen.

Ik deed de deur achter me dicht. Het bleef stil in huis.

Ik glimlachte in de donkere hal. Een kleine overwinning. Het was het eerste echt stille moment van de dag, en ik snoof de vertrouwde geuren op: een mengeling van fresia en citroen – mijn moeders schoonmaakmiddel – en de nachtjasmijn. Mijn moeder liet de ramen altijd open om een aangenaam briesje binnen te laten. Zo'n briesje vond je nergens in Los Angeles, de stad die nu ineens duizenden kilometers ver weg leek. Heerlijk.

Zonder het licht aan te doen liep ik de keuken in en ik streek met mijn hand over het houten aanrechtblad en de boerentafel. De restanten van het avondeten – borden, twee glazen en een wijnfles – stonden naast de gootsteen.

Ik besloot me nuttig te maken, maar net toen ik aan de vaat wilde beginnen zag ik door het raam de tent staan, naast de jacuzzi. Hij nam het terras en de hele tuin in beslag. Hij was groot. Zeildoekwit. De tent waarin ik over acht dagen zou trouwen. Het was na middernacht geweest, dus misschien telde het als zeven dagen. Los Angeles was indringend terug.

Zeer indringend. Het geluid van mijn mobiele telefoon snerpte door de stilte.

In een reflex nam ik op, uit angst dat mijn slapende ouders wakker zouden worden, dat ze zouden schrikken.

‘Niet ophangen,’ zei hij.

Het was Ben. Het was een schok om zijn stem te horen door de telefoon.

‘Bel me dan niet.’

‘Ik kan het niet laten.’

Ik vond het prachtig zoals Ben praatte. Hij klonk zoals hij was: rustig en oprecht. Brits. Ik had een zwak voor accenten, daarom noemde ik die andere eigenschappen altijd eerst. Om mijn geloofwaardigheid te behouden. We hadden ruim een maand met elkaar getelefoneerd voordat we elkaar voor het eerst zagen. Ben, die architect was, woonde destijds in New York. Ik was jurist, gespecialiseerd in onroerend goed, en ik was in dienst van een kantoor dat werkte aan een van zijn projecten in Los Angeles, een modern kantoorpand in het zakendistrict. Zo waren we verliefd op elkaar geworden, aan de telefoon, terwijl we het hadden over de minst sexy zaken op aarde. Vergunningen. Facturering. En daarna alles wat er toe deed.

‘Je moet me dit laten uitleggen, Georgia,’ zei hij nu. ‘Ik zeg niet dat er een goede verklaring is, maar het zit wel anders in elkaar dan je denkt.’

‘Nee, dank je.’

‘Dit is idioot. Ik hou van jou. Je weet dat ik van je hou. Ik heb niks met Michelle, dat was voordat ik jou kende. Maar Maddie...’

Ik verbrak de verbinding.

Het horen van de naam Maddie maakte het te echt. Ze had een naam. Tien uur voor dit telefoontje had ze nog niet bestaan. Nu had ze een naam.

Tien uur voor dit telefoontje was ik gelukkig geweest. Ik was te laat, maar gelukkig. Twintig minuten na de afgesproken tijd rende ik bij Bruidsmode Stella in Silver Lake naar binnen voor de laatste pasbeurt van mijn jurk. Mijn trouwjapon, die Stella helemaal met de hand had gemaakt in haar zaak van nog geen vijftig vierkante

meter: een zeemeerminmodel met zijdeachtige witte chantillykant, gedrapeerde Spaanse tule en zachte mouwen.

Ik was helemaal weg van de jurk, van de manier waarop hij mijn heupen omsloot en mijn schouders zachter maakte – en ik betrapte mezelf op een glimlach toen Stella me vroeg (nadat ze me had vergeven dat ik twintig minuten te laat was gekomen) om op mijn satijnen schoenen met hoge hakken naar de andere kant van het vertrek te heupwiegen en daar op de verhoging te gaan staan, zodat ze hem kon afspelden.

Ik liep naar de verhoging bij het raam en nam een overdreven pose aan. Stella moest lachen en moedigde me aan. ‘Zet een hand in je zij,’ zei ze, genietend van de vrolijke blikken die de voorbijgangers op straat op ons wierpen.

Toen zag ik mijn verloofde langslopen.

Ben liep door de straat met een vrouw die ik niet kende. En niet zomaar een vrouw. Het was de mooiste vrouw die ik ooit had gezien, met lang rood haar en een magnifieke glimlach. Naast de vrouw liep een kleinere versie van haar: ook roodharig, heel tener, een jaar of vier, vijf oud. Maar daar keek ik niet naar.

Ik kende de volwassen vrouw ergens van, al duurde het even voordat ik haar kon plaatsen. Uiteindelijk zou Stella dat voor me doen. Mijn verloofde was even van minder belang.

En het was ook geen groot probleem.

Een groot probleem was wat er gebeurde toen ik op het raam klopte, in een poging Bens aandacht te trekken.

Ik verheugde me op het moment waarop hij zich zou omdraaien. Ik verheugde me erop Bens gezicht te zien, met die krachtige kaaklijn, de hoge jukbeenderen en het kuiltje in zijn kin dat je niet bij hem zou verwachten. Ik ging ervan uit dat er een goede verklaring was voor zijn aanwezigheid daar met die vrouw. We hadden de ochtend samen in bed doorgebracht, in ons eigen huis, waar we verrukkelijke wentelteefjes hadden gegeten. Lachend, naakt. Over acht dagen gingen we trouwen. We waren smoorverliefd op elkaar.

Maar Ben hoorde me niet. Hij liep door, in de richting van Sunset Junction. De vrouw liep tevreden naast hem, met die miniversie van haar aan haar zijde.

Toen boog ze zich naar hem toe, naar mijn verloofde, en legde een hand op zijn onderrug alsof die daar thuishoorde. Ik schoot naar voren en vloog de straat op, in mijn nog niet afgespelde bruidsjurk.

Ik pakte met twee handen het kant beet om te voorkomen dat de te lange zoom over de straat zou slepen. Stella kwam achter me aan de winkel uit gehold.

‘Ben!’ riep ik.

Ben draaide zich om. De vrouw deed hetzelfde. Net als haar dochtertje.

En toen wist ik waar ik haar van kende, de vrouw die dat kleine meisje aan de hand hield, want Stella zei haar naam. Michelle Carter. De beroemde Britse actrice die de covers van vele Amerikaanse bladen sierde. Van dichtbij was ze licht en slank als de blaadjes aan de bomen. Een elfje.

Ben keek mijn kant op. De vrouw keek mijn kant op. Het meisje keek naar Ben.

‘Papa,’ zei ze.

Hier stop ik even.

Bij wat Maddie zei. Tegen Ben.

Ik stop bij het moment vlak voordat Stella bukte om zo veel mogelijk kant van mijn jurk bij elkaar te pakken terwijl ik met mijn blik dat meisje vasthield, dat mooie kind dat me strak aankeek. De mensen op straat bleven staan, gaapten Michelle aan en wezen naar haar.

Ben kwam naar me toe gelopen, volkomen in paniek. Er kwamen woorden uit zijn mond, maar niet de woorden die je misschien zou verwachten. Niet: Het spijt me. Niet: Het is niet waar. Niet: Ik kan het je uitleggen.

Hij zei maar één ding. Alsof dat alles was wat hij op dat moment zag. Als dat echt zo is, maakt dat dan iets goed?

Hij zei: ‘Wat zie je er mooi uit.’

Tien uur later trok ik mijn satijnen hakken uit en liep de trap op, met de zoom van de jurk in mijn hand om niet te struikelen. Boven zocht ik meteen de geborgenheid van mijn kamer op.

Mijn telefoon ging weer. Het getril zoemde door het hele huis.

‘Niet ophangen,’ zei Ben.

‘Dat hebben we toch net al gehad?’

‘Je nam op, of niet soms? Dus diep in je hart wil je horen wat ik te zeggen heb.’

Daar zat wat in. Ik kon de telefoon ook uitzetten. Dat had ik niet gedaan. Ik kon het niet. Ergens wilde ik dat Ben met een verhaal zou komen waardoor alles weer goed zou zijn, waardoor hij weer de oude, vertrouwde Ben zou worden.

Ik ging op de trap zitten, de jurk links en rechts naast me uitwaaiierend.

‘Je moet begrijpen dat ik tot een paar maanden geleden niet wist van Maddies bestaan,’ zei hij.

‘Je dochter?’

Hij zweeg even. ‘Ja, mijn dochter.’

‘Hoe oud is ze, Ben?’

‘Maddie is viereenhalf.’

Hij benadrukte ‘half’ en ik wist waarom. We waren vijf jaar samen. Dat betekende dat ze was verwekt vóór mij, voordat we samen waren.

‘Ik was natuurlijk niet van plan om dit voor altijd geheim te houden, maar voor Michelle ligt het ingewikkeld,’ zei hij. ‘En dat gedeelte wilde ik eerst gladstrijken, voordat ik jou erbij betrok.’

‘Hoezo ingewikkeld?’

Hij wachtte even. ‘Dat is ingewikkeld.’

Ik kwam weer overeind. Ik had er genoeg van, genoeg van Bens non-verklaring, genoeg van mijn hart dat in mijn keel klopte.

‘Moet je horen, ik wil niet dat je gekke dingen gaat doen. Over een week gaan we trouwen.’

‘Daar ben ik op dit moment niet zo zeker van.’

Hij zweeg. ‘Dat bedoel ik dus met gekke dingen doen.’

Hij klonk radeloos. Dat deed me denken aan de eerste keer dat ik hem sprak. Het advocatenkantoor waar ik werkte had Ben net als klant aangenomen, en toen ik hem belde om me voor te stellen, was zijn fiets net gestolen. Toen wist ik het nog niet, maar Ben had die fiets al tien jaar. Het was zijn favoriete vervoermiddel, eigenlijk meer een soort... aanhangsel van hem. Toch maakte hij tegen het einde van ons gesprek alweer grappen, klonk hij opgewekt. Zijn fiets, en zijn verdriet daarom, waren verleden tijd. Dankzij mij, zei hij. En zelfs nu wilde een heel groot deel van mij niets liever dan hem weer dat fijne gevoel bezorgen.

‘Waar ben je?’ vroeg hij. ‘Laat me naar je toe komen om dit te bespreken.’

Ik stond boven aan de trap. Misschien omdat Ben vroeg waar ik was, keek ik om me heen. Mijn kamer was links, de deur stond wagenwijd open. De slaapkamer van mijn ouders was rechts.

En uit de kamer van mijn ouders kwam een grote, dikke man. En met dik bedoel ik iets van honderdtwintig kilo. Met een kapsel dat me niet bekend voorkwam. En een handdoek om zich heen geslagen.

Mijn moeder stond vlak bij hem in zo’n zelfde handdoek.

Ik liet mijn telefoon vallen. ‘O, mijn god!’ Mijn moeder en ik gilden op hetzelfde moment.

De man deinsde achteruit en schuifelde naar de slaapkamer van mijn ouders, die hij zo te zien maar al te goed kende.

Toen, alsof hij zich bedacht, stak hij een hand naar me uit en zei: ‘Henry.’

Ik bleef als aan de grond genageld boven aan de trap staan. En gaf hem een hand, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Mijn moeder sloeg vol afschuw een hand voor haar mond. Vanwege de schande dat ze betrappt was, dacht ik. Maar toen stak ze haar arm naar me uit en raakte even mijn wang aan, eerst met haar handpalm en daarna met de rug van diezelfde hand.

‘Wat heb je met je bruidsjurk gedaan?’ vroeg ze.

Over Henry

Als ik de stand had bijgehouden – en wie houdt zo iets nou bij? – dan zou ik tot de conclusie gekomen zijn dat dit niet tot de fijnste dagen van mijn leven behoorde.

Ik zat in de eetkamer met mijn moeder, we droegen allebei een sweatshirt en een spijkerbroek. Mijn bruidsjurk hing aan de deur en de stilte tussen ons was strijdlustig.

Henry was vertrokken. Mijn moeder had voor de deur afscheid van hem genomen terwijl ik stond te wachten tot hij weg was. Toen ik in het laatste jaar van de middelbare school verkering had met Lou Emmett, een heftig type vol tatoeages, had mijn moeder ongeveer hetzelfde gedaan. Het was nu op een afschuwelijke manier omgekeerd.

Nu schonk ze koffie voor zichzelf in en ontweek mijn blik. Ik was niet van plan als eerste het woord te doen. Normaal gesproken zou ik over de tafel heen haar hand pakken om het gesprek voor haar wat makkelijker te maken, maar deze keer kon ik dat niet opbrengen. Zij moest maar beginnen. Ze mocht zelf uitzoeken hoe ze dit ging verklaren.

Dus keek ik strak naar de muur boven haar hoofd die volhing met foto's – alle foto's die samen het leven van mijn ouders vormden, te beginnen bij de tijd dat ze nog heel jong waren, op dit wijngoed, en zelfs nog daarvoor. Een van de mooiste vond ik de foto van mijn moeder toen ze nog celliste was bij het New York Philharmonic, glimlachend naar de camera, haar cello rustend tegen haar lange zwarte japon. De vrouw die hier nu tegenover me zat leek opmer-

kelijk veel op de afgebeelde vrouw van toen. Ze had dezelfde lange krullen, brede kaken en een neus die niet helemaal bij de rest paste. Ze droeg nog altijd geen spootje make-up; dat had ze niet nodig.

Naast haar foto hing er een van mij op het softbalveld. Ik was als kind een halve jongen (omdat ik met Bobby en Finn wilde meedoen). Ik woonde zo'n beetje in een t-shirt en sneakers en droeg mijn haar eeuwig in een paardenstaart. Maar je kon niet ontkennen dat we vroeger veel op elkaar leken: mijn krullen waren een donkerdere versie van die van haar, we hadden allebei een wipneus en hoewel mijn ogen de donkergroene tint hadden van die van mijn vader, hadden ze dezelfde vorm als die van mijn moeder.

Ze zei altijd dat ik haar evenbeeld was, maar met de teint van mijn vader. Althans, totdat ik naar Los Angeles verhuisde en daar de metamorfose onderging die iedereen er lijkt te ondergaan, stukje bij beetje, tot je jezelf niet meer herkent. Door alle bloedmooie vrouwen die ik in de yogales en op feestjes tegenkwam, was ik aandacht gaan besteden aan allerlei zaken waarvoor ik eerder geen oog had gehad.

Misschien was het ook zo gegaan als ik Sebastopol had verruild voor New York of Chicago, maar ik had op mijn achttiende nu eenmaal gekozen voor Los Angeles, dus dat was de plaats waar ik de fundamentele lessen leerde die nooit aan bod gekomen waren tijdens mijn jeugd in een huis vol mannen, tussen de wijnboeren: er sexy uitzien en je ook zo voelen.

De metamorfose was af te lezen aan deze fotowand. Mijn moeder zei weleens voor de grap dat ik van een donkerder versie van haar was veranderd in een glamourvolle filmsterrenvariant; ik verzekerde haar er dan van dat ze zich een keer tussen de echte filmsterren van Abbot Kinney Boulevard zou moeten begeven, dan zou ze vanzelf zien dat het niet waar was. Maar eerlijk is eerlijk, ik was wel veranderd, en daar putte ik een zekere trots uit.

De Zuid-Californische zon had mijn haar lichter gemaakt, ik was bijna vijf kilo afgevallen en kleepte me tegenwoordig alsof ik

nog enig idee van mode had. Onder toezicht oog van mijn vriendin Suzannah (en op haar aandringen) had ik een paar schoenen gekocht die meer kostten dan een maand huur. De volgende dag had ik geprobeerd ze terug te brengen – misselijk van schuldgevoel – maar de winkel had als beleid geen aankopen retour te nemen en wilde daar niet van afwijken. Dus had ik ze gehouden. En ik was er dolgelukkig mee. Het mag best gezegd worden, het waren wonder-schoenen, heel dunne naaldhakken waardoor mijn benen eindeloos lang leken. En wat óók weleens gezegd mag worden: ik had langer plezier van die schoenen dan ik had gehad van het appartement waar ik toen woonde, en van alle andere die er na kwamen.

Als ik bij mijn ouders kwam, merkte mijn moeder altijd op hoe stijlvol ik eruitzag. Toch wist ik dat ze mijn evolutie van paardenstaart naar kokerrok afkeurde. Mijn moeder vond het maar niks, moeite doen om er goed uit te zien. Soms streek ze over mijn steil gemaakte haar en zei dan: ‘Glanzend.’ Ze floot als ik iets nieuws aanhad en zei met een grijns: ‘Moet je jou nu eens zien in je Los Angeles-uitrusting.’

Maar ’s morgens vroeg, als ik uit bed kwam en me net als vroeger naar beneden had gehaast voor haar walnoot-kersenwafels, streelde ze mijn huid en zei ze: ‘Schitterend.’

Dat dubbele maakte dat ik me altijd enigszins alleen voelde als ik tussen mijn twee thuishavens heen en weer pendelde. Sonoma County was de plek van spijkerbroeken, fleecetruien en praktische laarzen voor de wijngaard. In Los Angeles waren het slingbacks en jeans waarin voor 275 dollar gaten en rafels in waren aangebracht. Ik werd heen en weer geslingerd tussen twee werelden en was in geen van beide honderd procent op mijn plaats. Ik voelde me enigszins opgelaten over mijn leven in Los Angeles, waarop ik voor mijn gevoel hooguit een klein beetje grip had. En als ik naar huis ging, dan was het alsof de verfijnde versie van mij, die het allemaal zo goed voor elkaar leek te hebben, steeds haar oordeel klaar had over het ongecultiveerde boerenleven in Sebastopol. Zo was ik vroeger

nooit geweest. Ik vond het niet leuk dat ik overal commentaar op had, maar het ging haast vanzelf. Het was nog steeds zoeken naar de balans.

Ik liet mijn blik afdalen van de foto's naar mijn moeder. Ze zag het en keek me even aan. Toen sloeg ze haar armen over elkaar. 'Sta daar niet zo over me te oordelen.'

Het leek me niet verstandig om te zeggen dat ik over haar zát te oordelen.

'Er kwam een naakte man je kamer uit, mam,' zei ik. 'Een andere man dan papa.'

'Ja, wie komt er dan ook onaangekondigd midden in de nacht langs.' Ze schudde haar hoofd. 'Het is onze eigen schuld, we hadden je kamer moeten herinrichten. Jij denkt dat hier nooit iets verandert.'

'Ik vind gewoon dat je niet moet gaan liggen wippen met een andere man.'

'Ik "wip" niet met hem.'

Ik keek haar verbaasd aan. 'Hè?'

Ze haalde haar schouders op. 'Henry is impotent, als je het perse wilt weten.'

Ik drukte mijn handen tegen mijn oren. 'Ik wil het helemaal niet weten. Ik keer terug in de tijd en heb dit niet gehoord.'

'Het spijt me.' Ze hield haar handen op alsof ze zich wilde overgeven. 'Ik wil alleen maar zeggen... Ik probeerde je uit te leggen dat het allemaal ingewikkelder in elkaar zit dan je op het eerste oog zou denken.'

Ingewikkeld. Dat was ook Bens woord geweest. Het probleem was dat ze het allebei passief gebruikten, terwijl de waarheid was dat ze de situatie zélf ingewikkeld hadden gemaakt. Actief. Dat was een belangrijk aspect van de zaak dat ze allebei weglieten.

'Waar is papa?'

'Je vader en ik nemen even wat afstand van elkaar,' zei ze. 'Hij slaapt al een paar weken in de wijnmakerscottage. Niet dat hij ooit ergens anders slaapt in de oogstperiode.'

Er klonk iets scherp in haar woorden door, maar ik koos ervoor dat te negeren.

‘Vanwege Henry?’ vroeg ik.

‘Vanwege het feit dat we wat afstand nemen van elkaar.’

Ik keek door het erkerraam naar de verlichte wijngaard en het verlichte pad naar de wijnmakerscottage. Daar lag mijn vader dus te slapen, in een van de twee slaapkamers. Toen ik klein was, smeekte ik altijd om in de andere kamer te mogen slapen, zodat ik ’s morgens in alle vroegte, vóór school, de eerste druiven met hem kon gaan plukken. Als ik later groot was zouden mijn broers en ik de grond van hem overnemen en zijn werk voortzetten, zei ik, en ik meende het. Het runnen van het wijngoed was mijn allerliefste wens als kind. En nu had ik hem daar alleen achtergelaten. We hadden hem allemaal in de steek gelaten, ieder op onze eigen manier.

‘Waarom heb je me niet verteld wat er aan de hand is?’ vroeg ik aan mijn moeder.

Ze pakte haar koffie. ‘We wilden wachten tot na je bruiloft. Om die niet voor je te verpesten.’

Ik keek haar aan. Het zag ernaar uit dat Ben en ik dat helemaal op eigen kracht voor elkaar gekregen hadden.

‘Ik heb mijn best gedaan om Finn en Bobby er ook niet mee lastig te vallen. Ze hebben allebei hun handen vol aan andere dingen.’

Ik dacht terug aan vanmiddag in de bar; Finn had raar gedaan toen ik over Bobby begon. Bobby was nergens te bekennen geweest. ‘Wat voor andere dingen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Daar kan ik nu niet op ingaan. Ze zijn er niet bij om hun kant van het verhaal te vertellen.’

Wat was er gebeurd waardoor iedereen in het gezin ineens in verschillende kampen verdeeld was? Ik was thuis geweest voor de vorige oogst en tussendoor ook nog een keer, en toen leek er niets aan de hand te zijn. Maar nu? Ik kon wel janken. En Ben... Hij was normaal gesproken de eerste die ik belde als ik me rot voelde, de enige die me kon helpen de boel weer een beetje in het juiste

perspectief te zien. Maar nu was hij juist degene die ervoor had gezorgd dat ik dat perspectief helemaal kwijt was.

Mijn moeder schraapte haar keel; ze zag haar kans schoon om over iets anders te beginnen. ‘Ga je me nog vertellen wat er is gebeurd?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Heeft hij iets onvergeeflijks gedaan?’

‘Wat is dat nou voor vraag?’

Ze boog zich naar me toe. ‘Een slechte, waarschijnlijk. Maar wat is dan een goede vraag? Zeg het maar, dan stel ik die.’

Sinds ik bij de bruidsmodewinkel was weggerend, had ik mezelf in gedachten met mijn vader en moeder aan deze tafel zien zitten om het allemaal te bespreken. Zoals vroeger, toen we moesten bepalen welke studie ik zou gaan volgen en hoe we die zouden betalen, of toen ik – duizend keer achter elkaar – over mijn gebroken hart heen moest zien te komen. Nu was mijn grootste zorg dat we hier nooit meer met z’n drieën zouden zitten.

‘Georgia...’

Ik keek op.

‘Heb jij iets onvergeeflijks gedaan?’

‘Gebruik dat woord toch niet steeds. Nee.’

‘Is er een ander?’

Normaal gesproken was overspel voor mijn moeder het eerste wat in de categorie ‘onvergeeflijk’ viel.

‘Ja, er is een ander. En ze is vierenhalf.’

Mijn moeder keek me niet-begrijpend aan.

‘Hij heeft een dochter. Die hij voor mij verborgen heeft gehouden.’

Ze zweeg. De stilte voor de storm. Mijn moeder kon niet tegen mensen die niet eerlijk waren. Zelf was ze gevat en prikkelbaar en koppig, maar boven alles was ze opmerkelijk oprecht. En ze eiste hetzelfde van de mensen van wie ze hield.

Ze pakte haar koffie. ‘Ik weet zeker dat Ben er een verklaring voor heeft,’ zei ze.

‘Dat meen je niet. Ik vertel je net dat Ben een kind heeft bij een ander en dat hij ervoor heeft gekozen die informatie niet met mij te delen. Ik heb het ontdekt toen ik mijn bruidsjurk aan het passen was en hij langsliep met de moeder van zijn kind.’

‘Ik snap dat het vreselijk is. Vooral dat hij het je niet heeft verteld.’ Ze zweeg even. ‘Ik zeg alleen dat hij misschien een goede reden had om het voor zich te houden.’

Was dat alles wat ze me te bieden had? Vóór Henry zou, als het aan mijn moeder had gelegen, Bens bloed hebben gevloeid. Ze zou briesend door de eetkamer hebben gebeend en begonnen zijn over normen en waarden, zoals die keer dat mijn beste vriendin op de middelbare school haar verjaardag vierde in het restaurant van haar ouders, met een hoop sterke drank. Zelfs toen ik haar had uitgelegd hoe het zo ver had kunnen komen, had ze volgehouden dat geen enkele verklaring goed genoeg was. Je was eerlijk of je was het niet, en dat zei alles over iemand.

Waar was de moeder gebleven, die tekeering omdat Ben eigenlijk had gelogen door dit voor me te verzwijgen? Waarom kon ze die rol nu niet op zich nemen, zodat ik op mijn beurt begrip voor Ben zou kunnen opbrengen omdat ze zo zich overdreven beschermend opstelde? Dát was de moeder die ik kende.

Ik stond op. ‘Ik kan dit nu niet aan, ik ga naar bed.’

‘Ga maar.’

Ik liep naar de deur, doodop, ik wilde deze avond achter me te laten.

‘Henry is een oude vriend van me,’ riep mijn moeder me na. ‘We kennen elkaar nog uit New York. Hij is pasgeleden benoemd tot dirigent van het symfonieorkest van San Francisco.’

Ik draaide me om, maar bleef in de deuropening staan.

Ze haalde haar schouders op. ‘Hij woont pas een paar maanden hier in de buurt, maar het is fijn. Gewoon... om weer deel uit te maken van dat wereldje.’

Deel uit te maken van dat wereldje. Ze zag er verslagen uit bij het

uitspreken van die woorden, bij de herinnering aan wie ze vroeger was, aan hóé ze vroeger was. Ik wilde haar duidelijk maken dat ze er nog steeds deel van uitmaakte: ze was al tientallen jaren dé muzikjuf hier in de omgeving. Maar dat was toch anders. En wat had het voor zin om te proberen haar te overtuigen? Alsof iemand anders je zou kunnen laten inzien wat je nou net niet wilde geloven.

‘Wat heeft dat met jou en papa te maken?’ vroeg ik dus maar.

Ze keek naar me op. ‘Ik heb het niet over je vader, ik heb het over jou en mij. Jij hebt altijd geprobeerd om voor iedereen in dit gezin te zorgen, net als ik. Maar je had je bezig moeten houden met de vraag wat je nou eigenlijk zelf wilt. Niet wat je zou moeten willen, maar wat je écht wilt.’

Ik begon te lachen, ik kon er niks aan doen. ‘Je denkt toch niet serieus dat je op dit moment in de positie bent om mij advies te kunnen geven over mijn liefdesleven?’

Ze keek me aan. ‘Volgens mij ben ik daar uitstekend toe in staat,’ zei ze. ‘Niemand ziet zo goed als ik hoe uniek jij bent. Behalve Ben misschien.’

Ze zweeg even. Toen zei ze ronduit: ‘Wees voorzichtig met wat je opgeeft.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar en probeerde – tegen wil en dank – te horen wat ze niet zei. ‘Omdat je het niet meer terugkrijgt?’

Ze kwam overeind en liep langs me heen door de deuropening. ‘Nee.’ Ze gaf een kneepje in mijn schouder. ‘Omdat je er uiteindelijk álles voor doet om het terug te krijgen.’

Ik wachtte tot ze helemaal uit het zicht verdwenen was voordat ik zelf ook de trap op liep naar boven. Maar voordat mijn moeder weg was, riep ze nog een keer welterusten. ‘Voor wat het waard is: ik ben blij dat je er bent.’

Dan was ze de enige.